

De tijd van het hart *Lenie van Schie*

Als ik tegen het einde van de presentatie van Janneke Jonkman's boek *De tijd van het hart* – ik had nog een andere afspraak in Amsterdam – de trap oploop van de Ambassade Art Gallery, en de gang inkom, hangt de kapstok nog vol jassen en in de mij vertrouwde ontmoetingsruimte is het druk. Ik loop al direct de uitgever tegen het lijf, een omhelzing volgt.

Meinhard van de Reep ken ik nog uit de tijd dat hij zijn andere uitgeverij had, Altamira, waar mijn eerste boek uitkwam. Ons contact hernieuwde zich in de tijd waarin ik voor het tijdschrift InZicht begon te schrijven. Er groeide een vriendschap en sinds mijn laatste boek bij Samsara verscheen, met eenzelfde woord in de titel: *het hart*, hebben we vaker contact.

Meinhard vroeg mijn mening over Janneke Jonkman's manuscript. Het bleek een boek waarin Jezus, naar wie ik zelf nogal wat onderzoek heb verricht, direct tot de lezer spreekt, of past het woord 'toehoorder' beter? Jezus schreef zelf niet, hij sprak. Nu spreekt hij in dit boek, woorden die door Janneke zijn gehoord en neergeschreven, tot ons: *Boodschappen vanuit Christusbewustzijn*.

Ik houd niet van doorgegeven teksten, ben wat allergisch voor het altijd wat gedragen taalgebruik, dat als iets van boven af, iets 'heiligs' op mij overkomt. Ik ben een onderzoeker, wil weten vanbinnenuit, doordat ik het doorwrocht heb, weet waar het vandaan komt en het begrijp. Ik wil het niet van Jezus horen, niet van anderen. Wellicht heeft dat te maken met mijn katholieke achtergrond waar de priesters in naam van God zoveel leugens vertelden. Ik ben ook verbaasd dat Samsara een dergelijk boek overweegt uit te geven. Uiteraard wil ik kijken, lezen, natuurlijk, maar...

Ik scrolde door het manuscript, las hier en daar een fragment, werd tot mijn verbazing geraakt, bladerde terug, begon uiteindelijk opnieuw bij het begin en las door, het hele boek. Hier was Jezus aan het woord die spreekt over de liefde, zijn persoonlijke liefde voor de lezer, de toehoorder. Ik voel hem tot mij spreken, voel zijn aanwezigheid in mijn hart. Al houd ik nog steeds niet van de taal.

Alle geschriften over Jezus zijn van anderen. Vertaald in het Grieks is het evangelie tot ons gekomen, een taal die nooit in staat is om het Aramees, waarin Jezus sprak en waar woorden verschillende betekenissen kennen, in zijn rijkdom te omschrijven. En wat wij aanvankelijk van die leer wisten kwam via de katholieke kerk, waar 'gezagsdragers' bepaalden wat de 'gelovigen' te horen en te lezen kregen.

De bekendste afbeelding in die kerk is de iconische Jezus aan het kruis. Waar hij nog steeds hangt: een man, zoon van god, die gestorven is voor onze zonden. Wat uit het Aramees als *zonde* is vertaald, betekent in de oorspronkelijke taal: misgeschoten. In *De tijd*

van *het hart* zegt Jezus dat ook: hij stierf niet voor de 'zonden'. Hij stierf omdat wij onze Goddelijke oorsprong, dat wij Essentie zijn, vergaten. Hij droeg op zijn tocht naar Golgotha het kruis van de vergetelheid. Wij, mensen, kenden onze afstamming niet meer. In dit boek herinnert Jezus ons aan onze Goddelijke oorsprong.

Meinhard stelt mij voor aan Janneke, een lange vrouw in een wijde lange witte rok en dito jasje, lang krullig haar, een vriendelijk gezicht. Ik had mijn boekje, een studie over de persoon Jezus ooit in eigen beheer uitgegeven, voor haar meegenomen. Misschien konden we iets samen, iets over de betekenis van deze man, over het *hart* in deze tijd. Veel tijd voor een gesprek was er niet. Mensen wilden afscheid nemen, nog een cadeautje geven. We kunnen zoomen, zei ze. Janneke heeft een podcast, zei Meinhard...

Ik kreeg het boek mee, bladerde het door in de trein, voelde opnieuw, onvermijdelijk, hoe het direct spreekt tot mijn hart. Al een twintigtal jaren geleden, eerder misschien nog wel, dacht ik dat die tijd was aangebroken: dat het hart leiding zou krijgen in ons menselijk handelen. De mondiale ontwikkelingen van de laatste jaren doen me intens twijfelen – want hoelang gaat dat duren – en nog meer hopen. Dat het echt waar is, dat het geweld overal op de wereld een reactie is op wat zich onvermijdelijk aandient: het hart dat gaat spreken. Hoop doet me bidden dat we eindelijk het hart gaan begrijpen. Dat we die verkenningstocht aandurven. Voor mij bleek het een levenslange tocht. Voor anderen is het wellicht voldoende om dit boek ter hand te nemen, pagina voor pagina om te slaan en de stem van Jezus als de Christus tot je te nemen.

In vierentwintig korte hoofdstukken spreekt de zoon van God die de mensenzoon is, tot ons. Hij spreekt over je ware thuis, het licht in jou en het spel van de dualiteit. Over zeven niveaus van liefde en wat je unieke zielsbestemming is. Over de weg naar vrede spreekt hij en de terugkeer naar de onschuld.

Al deze thema's ken ik vanuit een andere spirituele traditie, de Diamantbenadering. A.H. Almaas, de grondlegger, ontdekte dat God herkenbaar is in kwaliteiten van Essentie, sommige zijn specifiek aanwezig gedurende de vroege ontwikkelingsfasen van het kind. Zo dichtbij is God. Een andere taal, dezelfde boodschap. Stap voor stap zelfonderzoek bevrijdde mij van de trauma's van de kindertijd en God/Essentie/Zijn/het AL, kwam steeds dichterbij en veranderde mijn ego-persoonlijkheid in een persoonlijkheid die zich alsmaar opent naar meer vrijheid en transparantie: in termen van Almaas: de essentiële persoonlijkheid, dat waar, Jezus voor staat: zoon van God en mensenzoon is. Twee in één.

De komst van Jezus, luidde, aldus verschillende bronnen, een nieuw tijdperk in, een tijdperk waarin 'God', Zijn, Essentie in de persoonlijke manifestatie wakker kon worden. God is niet ver weg, maar dichtbij, hier is het in ons aanwezig is het, Wij zijn Essentie, we zijn Zijn.

In *De tijd van het hart*, zegt Jezus hoe hij tweeduizend jaar geleden het zaadje plantte, dat nu tot rijping kan komen. Onze jaartelling is gebaseerd op zijn moment van indaling op Aarde, zijn nederige geboorte. De nieuwe tijd werd daar al aangekondigd. Nu is de tijd aangebroken dat zijn ware betekenis steeds meer kan indalen in ons mensen. Tegen de verdrukking in spreekt wereldwijd verzet tegen geweld en het gebruik van macht. Het gaat langzaam maar hij komt: de tijd van het hart.

Lenie van Schie is psycholoog en spiritueel coach, ze schrijft onder meer voor het tijdschrift InZicht. De titel van haar laatste boek luidt: *Langs de weg van het hart*.